Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 24 lutego 2022 r.*

Odwołanie – Dumping – Przywóz wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji, Serbii i Ukrainy – Zakończenie postępowania dotyczącego przywozu z Serbii –Ustalenie istnienia szkody – Kumulatywna ocena skutków przywozu z więcej niż jednego państwa trzeciego – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuł 3 ust. 4 – Zakończenie postępowania bez zastosowania środków – Artykuł 9 ust. 2 – „Nieznaczny" charakter przywozu – Próg de minimis – Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji Europejskiej

W sprawie C-226/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 29 maja 2020 r.,

Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL, z siedzibą w Brukseli (Belgia), które reprezentowali J. Killick i G. Forwood, avocats,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo T. Maxian Rusche i A. Demeneix, a następnie T. Maxian Rusche i G. Luengo, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade, z siedzibą w Belgradzie (Serbia), którą reprezentował R. Luff, avocat,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Jürimäe (sprawozdawczyni), prezes trzeciej izby, pełniąca obowiązki prezesa czwartej izby, S. Rodin i N. Piçarra, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 2 września 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoim odwołaniu Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL (europejskie stowarzyszenie stali, zwane dalej „Euroferem") wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2020 r., Eurofer/Komisja (T-835/17, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2020:96), w którym Sąd oddalił skargę Euroferu o stwierdzenie nieważności części rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1795 z dnia 5 października 2017 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz kończącego dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Serbii (Dz.U. 2017, L 258, s. 24, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem").

Ramy prawne

2 W okresie zaistnienia okoliczności faktycznych leżących u podstaw sporu przepisy regulujące przyjęcie środków antydumpingowych przez Unię Europejską były zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2016, L 44, s. 20), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 18, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 1225/2009").

3 W dniu przyjęcia spornego rozporządzenia przepisy regulujące przyjmowanie środków antydumpingowych przez Unię były zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21). Zgodnie z art. 25 akapit pierwszy tego rozporządzenia weszło ono w życie w dniu 20 lipca 2016 r. Zgodnie z jego art. 24 akapit pierwszy rozporządzenie to uchyliło rozporządzenie nr 1225/2009.

4 W zakresie, w jakim z jednej strony mające znaczenie dla niniejszej sprawy przepisy materialne rozporządzeń nr 1225/2009 i 2016/1036 są zbieżne, a z drugiej strony zaskarżony wyrok i niniejsze odwołanie odnoszą się wyłącznie do przepisów tego ostatniego rozporządzenia, zarzuty tego odwołania należy zbadać w świetle przepisów rozporządzenia 2016/1036, bez uszczerbku dla stosowania ratione temporis rozporządzeń nr 1225/2009 i 2016/1036 do niniejszej sprawy.

5 Motyw 16 rozporządzenia 2016/1036, który powtarza w istocie treść motywu 15 rozporządzenia nr 1225/2009, stanowi:

„Dochodzenia lub postępowanie należy zakończyć, jeżeli dumping nie przekracza progu de minimis lub szkoda jest nieznaczna, przy czym właściwe jest określenie takich sytuacji. W przypadku gdy mają zostać nałożone środki, niezbędne jest zakończenie dochodzenia

i zapewnienie, że środki będą mniejsze od marginesu dumpingu, o ile ta mniejsza kwota wyeliminuje szkodę; ponadto niezbędne jest określenie metody obliczenia wysokości środków w przypadkach kontroli wyrywkowej”.

6 Artykuł 3 rozporządzenia 2016/1036, zatytułowany „Ustalenie szkody”, który powtarza zasadniczo przepisy art. 3 rozporządzenia nr 1225/2009, przewiduje w ust. 3 i 4:

„3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji w Unii. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów unijnych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen unijnych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

4. Jeżeli przedmiotem dochodzenia antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu ocenia się w sposób łączny, jedynie pod warunkiem że:

a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom de minimis zdefiniowany w art. 9 ust. 3 i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz

b) łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywożonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywożonymi a unijnym produktem podobnym”.

7 Artykuł 5 rozporządzenia 2016/1036, zatytułowany „Wszczęcie postępowania”, który powtarza zasadniczo przepisy art. 5 rozporządzenia nr 1225/2009, stanowi w ust. 7:

„Decyzję o wszczęciu dochodzenia podejmuje się, rozpatrując równocześnie dowody istnienia zarówno dumpingu, jak i szkody. Wniosek oddala się w przypadku, gdy dowody na istnienie dumpingu lub szkody mające uzasadnić wszczęcie postępowania w danej sprawie nie są wystarczające. Nie wszczyna się postępowania przeciwko krajom, których przywóz stanowi mniej niż 1% rynku, chyba że kraje te łącznie zapewniają 3% lub więcej konsumpcji Unii”.

8 Zgodnie z art. 9 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/1036, w którym zasadniczo powtórzono przepisy art. 9 rozporządzenia nr 1225/2009:

„1. W przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Unii.

2. Jeżeli środki ochronne nie są konieczne, dochodzenie lub postępowanie zostaje zakończone. Komisja [Europejska] kończy dochodzenie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

3. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 5 ust. 9 szkodę uważa się co do zasady za nieznaczną, jeżeli dany przywóz jest mniejszy od wielkości określonych w art. 5 ust. 7. Postępowanie takie zostaje natychmiast zakończone w przypadku stwierdzenia, że margines

dumpingu wynosi mniej niż 2% wyrażone jako udział procentowy w cenie eksportowej, z zastrzeżeniem, iż w przypadku, gdy margines wynosi poniżej 2%, w odniesieniu do indywidualnych eksporterów, zostaje zakończone wyłącznie dochodzenie, przy czym są oni nadal objęci postępowaniem i mogą zostać ponownie poddani dochodzeniu w ramach kolejnego przeglądu, przeprowadzonego dla danego kraju na podstawie art. 11".

9 Artykuł 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/1036, który zasadniczo powtarza przepisy art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1225/2009, ma następujące brzmienie:

„1. Wnioskodawcy, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania szczegółów najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których wprowadzono środki tymczasowe. Wnioski o przekazanie tych ustaleń składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie przekazuje się je także w formie pisemnej.

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie dochodzenia lub postępowania bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych".

Okoliczności powstania sporu

10 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–12 zaskarżonego wyroku. Dla celów niniejszej sprawy można je streścić w następujący sposób:

11 W następstwie skargi złożonej w dniu 23 maja 2016 r. przez Eurofer Komisja wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji, Serbii i Ukrainy.

12 W dniu 7 lipca 2016 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego tego przywozu (Dz.U. 2016, C 246, s. 7), zgodnie z rozporządzeniem nr 1225/2009.

13 Dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem"). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.

14 W zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia, o którym mowa w pkt 12 niniejszego wyroku, Komisja wskazała, że może dokonać kontroli wyrywkowej zainteresowanych stron zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzenia nr 1225/2009. Ostateczna próba, która reprezentowała ponad 45% unijnej produkcji, objęła sześciu producentów unijnych mających siedzibę w pięciu państwach członkowskich, a mianowicie:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Niemcy);

– Tata Steel IJmuiden BV (Velsen-Noord, Niderlandy);

– Tata Steel UK Limited (Port Talbot, Południowa Walia, Zjednoczone Królestwo);

– ArcelorMittal Méditerranée SAS (Fos-sur-Mer, Francja);

– ArcelorMittal Atlantique et Lorraine (Dunkierka, Francja) oraz

– ArcelorMittal España SA (Gozón, Hiszpania).

15 Wizyty weryfikacyjne przeprowadzane na podstawie art. 16 rozporządzenia 2016/1036 odbyły się w siedzibach producentów objętych próbą.

16 W dniu 4 kwietnia 2017 r. Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony za pośrednictwem dokumentu informacyjnego (zwanego dalej „dokumentem informacyjnym"), że będzie kontynuować dochodzenie bez wprowadzania środków tymczasowych w odniesieniu do przywozu do Unii objętego postępowaniem. Ten dokument informacyjny zawierał istotne fakty i okoliczności, na podstawie których Komisja podjęła decyzję o kontynuowaniu dochodzenia bez nałożenia środków tymczasowych. Po zakomunikowaniu wspomnianego dokumentu zainteresowane strony przedstawiły uwagi na piśmie dotyczące ujawnionych informacji i ustaleń. Ponadto zainteresowane strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie, uzyskały taką możliwość.

17 W dniu 4 maja 2017 r. odbyło się przesłuchanie Euroferu w obecności rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu. W dniu 8 czerwca 2017 r. odbyło się drugie przesłuchanie Euroferu.

18 W dniach od 29 maja do 9 czerwca 2017 r. przeprowadzono pięć dodatkowych wizyt weryfikacyjnych w siedzibach następujących zainteresowanych stron na terytorium Unii:

– ThyssenKrupp Steel Europe (Duisburg) (producent unijny);

– HUS Ltd (Płowdiw, Bułgaria) (użytkownik, członek konsorcjum, o nazwie „Consortium for Imports of Hot-Rolled Flats", konsorcjum importerów wyrobów płaskich walcowanych na gorąco);

– Technotubi SpA (Alfianello, Włochy) (użytkownik, członek konsorcjum, o którym mowa w tiret poprzednim);

– włoski użytkownik, który nie jest członkiem konsorcjum i wniósł o zachowanie anonimowości, oraz

– Eurofer.

19 Po ostatecznym ujawnieniu w dniu 17 lipca 2017 r. (zwanym dalej „ostatecznym ujawnieniem") przeprowadzono kolejne przesłuchanie Euroferu w obecności rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu w dniu 27 lipca 2017 r.

20 Po przesłuchaniu w dniu 3 sierpnia 2017 r. irańskiego producenta eksportującego Komisja dokonała ponownego obliczenia dumpingu i opierających się na nim wartości. Strony zostały poinformowane o tej zmianie za pośrednictwem dodatkowego ostatecznego ujawnienia w dniu 4 sierpnia 2017 r.

21 W dniu 5 października 2017 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie.

22 Artykuł 2 tego rozporządzenia stanowi, że „[p]ostępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Serbii zostaje niniejszym zakończone zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia [2016/1036]".

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 grudnia 2017 r. Eurofer wniósł skargę o stwierdzenie nieważności części spornego rozporządzenia.

24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 kwietnia 2018 r. HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (zwana dalej „HBIS Serbia") wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu przed Sądem w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Postanowieniem z dnia 12 lipca 2018 r. prezes ósmej izby Sądu dopuścił tę interwencję. Niektóre dane zawarte w skardze w pierwszej instancji były traktowane jako poufne wobec HBIS Serbia.

25 Na poparcie skargi Eurofer podniósł trzy zarzuty. Zarzut pierwszy był oparty na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu prawa, ponieważ Komisja postanowiła nie łączyć serbskiego przywozu na podstawie art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036. Drugi zarzut oparty był na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu prawa, ponieważ Komisja uznała, że środki ochrony handlu wymierzone przeciwko Republice Serbii nie były „konieczne", nawet w przypadku oceny niebędącej oceną łączną przywozu. Zarzut trzeci dotyczył naruszenia art. 20 ust. 2 tego rozporządzenia, naruszenia prawa Euroferu do informacji i jego prawa do obrony, a także naruszenia prawa do dobrej administracji, ustanowionego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim Komisja odmówiła przekazania danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen w odniesieniu do serbskiego producenta eksportującego.

26 Co się tyczy dopuszczalności wspomnianej skargi, Sąd ustosunkował się do argumentów Komisji kwestionujących tę dopuszczalność, powołując się na orzecznictwo Trybunału wynikające w szczególności z wyroku z dnia 26 lutego 2002 r., Rada/Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118, pkt 51, 52), zgodnie z którym sąd Unii ma prawo ocenić, czy prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości uzasadnia oddalenie skargi co do istoty bez uprzedniego orzekania w przedmiocie jej dopuszczalności, i uznał, że w rozpatrywanej sprawie zasadne jest zbadanie istoty skargi bez orzekania w przedmiocie dopuszczalności.

27 Co do istoty Sąd oddalił argumenty Euroferu dotyczące drugiej przesłanki przewidzianej w art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036, dotyczącej znacznej wielkości przywozu. Ponieważ przesłanki wymienione w tym przepisie mają charakter kumulatywny, oddalił on w całości pierwszy zarzut nieważności.

28 W odniesieniu do drugiego zarzutu nieważności Sąd orzekł, że Eurofer nie wykazał, iż Komisja przekroczyła zakres uznania, którym dysponowała w ramach stosowania art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036. Sąd oddalił zarzut dotyczący pobieżnej i częściowej analizy przywozu z Serbii, a tym samym zarzut drugi w całości jako bezzasadny.

29 W odniesieniu do trzeciego zarzutu nieważności Sąd orzekł, że zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 Eurofer został poinformowany o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zalecić zakończenie postępowania dotyczącego przywozu z Serbii bez zastosowania środków, że miał on możliwość przedstawienia w skuteczny sposób swojego stanowiska oraz że jego prawo do obrony było w związku z tym w niniejszej sprawie przestrzegane. Ponadto Sąd odrzucił argumentację Euroferu opartą na analogii do orzecznictwa w dziedzinie prawa konkurencji. Sąd uznał również, że jak wynika z analizy zarzutu drugiego, Komisja zbadała wszystkie istotne okoliczności niniejszej sprawy i w związku z tym nie naruszyła zasady dobrej administracji. W konsekwencji oddalił on trzeci zarzut nieważności.

30 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę Euroferu w całości.

Żądania stron w postępowaniu przed Trybunałem

31 W odwołaniu Eurofer wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– stwierdzenie nieważności art. 2 spornego rozporządzenia;

– tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania; oraz

– obciążenie Komisji i HBIS Serbia kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

32 Komisja wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie niedopuszczalności skargi wniesionej w pierwszej instancji;

– oddalenie odwołania; oraz

– obciążenie Euroferu kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

33 HBIS Serbia wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania;

– obciążenie Euroferu kosztami poniesionymi przez HBIS Serbia w postępowaniu w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

34 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 2 września 2020 r., Eurofer/Komisja (C-226/20 P, niepublikowanym, EU:C:2020:669), uwzględniono wniosek Euroferu o zachowanie przez Trybunał poufności wobec HBIS Serbia w odniesieniu do informacji zawartych w załączniku A.4 do odwołania Euroferu, odpowiadających informacjom, które były już traktowane jako poufne w sprawie, w której wydano zaskarżony wyrok i które znajdują się w załączniku do skargi wniesionej w pierwszej instancji przez Eurofer.

W przedmiocie odwołania

35 Na poparcie odwołania Eurofer podnosi cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, że Sąd dokonał wykładni art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036 w ten sposób, że Komisja dysponuje swobodnym uznaniem w celu stwierdzenia, że przywóz stanowiący udział w rynku przekraczający 1% jest „nieznaczny". Zarzut drugi dotyczy oczywistych błędów w ocenie i naruszenia prawa w odniesieniu do oceny, zgodnie z którą „wielkość przywozu" z Serbii była „nieznaczna" dla celów art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia. Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie i naruszenia prawa w odniesieniu do stwierdzenia, że „środki ochronne nie są konieczne" do celów art. 9 ust. 2 tego rozporządzenia. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, że Sąd uznał, iż Komisja nie była zobowiązana do przekazania Euroferowi danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

36 W zarzucie pierwszym Eurofer podnosi, że Sąd naruszył prawo, dokonawszy wykładni art. 3 ust. 4 lit. a) i art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 w ten sposób, że Komisja dysponuje swobodnym uznaniem w celu stwierdzenia, że przywóz stanowiący udział w rynku przekraczający 1% jest „nieznaczny" dla celów art. 3 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia. Zarzut ten dotyczy pkt 67, 68, 73, 74 i 78–80 zaskarżonego wyroku.

37 W pierwszej kolejności orzecznictwo Sądu wynikające z wyroku z dnia 25 stycznia 2017 r., Rusal Armenal/Rada (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, pkt 101–105) potwierdza, że istnieje „komplementarny związek" między art. 3 ust. 4 lit. a) i art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036. Zgodnie zatem z prawidłową wykładnią art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia należy zastosować próg 1% przewidziany w art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia jako próg wiążący dla celów oceny „nieznacznego" charakteru wielkości przywozu do celów art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia. Wykładnia ta znajduje potwierdzenie w praktyce decyzyjnej Komisji, do której Sąd odwołuje się w szczególności w pkt 73 i 74 zaskarżonego wyroku, a także w nocie wyjaśniającej Komisji z dnia 21 września 2000 r., skierowanej do Komitetu ds. Praktyki Antydumpingowej (grupa ad hoc ds. wprowadzania w życie) Światowej Organizacji Handlu (WTO), o której mowa w pkt 37 zaskarżonego wyroku, stanowiącej „najlepszą interpretację prawa Unii przez Komisję".

38 W drugiej kolejności, w pkt 65–68 i 79 zaskarżonego wyroku Sąd nie przedstawił żadnego przekonującego uzasadnienia na poparcie przyjętej przez siebie wykładni. Po pierwsze, brak wyraźnego odesłania w art. 3 ust. 4 do art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 nie oznacza, że przepisy te nie mogą być odczytywane łącznie. Po drugie, okoliczność, że art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia znajduje zastosowanie na etapie wszczęcia dochodzenia, podczas gdy jego art. 3 ust. 4 znajduje zastosowanie na etapie samego dochodzenia, nie jest wystarczającym powodem

dla odrzucenia spójnej wykładni tych dwóch przepisów. W tym względzie logiczne jest, że te same zasady mają zastosowanie do tych dwóch etapów postępowania, co ma miejsce w przypadku innych przepisów tego rozporządzenia. Po trzecie, szeroki zakres uznania Komisji w dziedzinie wspólnej polityki handlowej nie ma znaczenia dla ustalenia, czy przywóz z danego kraju przekracza próg 1%, ponieważ pytanie to wymaga odpowiedzi o charakterze binarnym. Po czwarte, przykłady dotyczące przywozu przekraczającego 1% udziału w rynku, na których oparł się Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku, nie mają znaczenia dla wykładni art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036.

39 W trzeciej kolejności wykładnia Sądu jest sprzeczna z zasadą pewności prawa, ponieważ wykładnia ta powoduje również niepewność co do kwestii, czy próg 3% przewidziany w art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia ma zastosowanie w sposób analogiczny na etapie wszczęcia dochodzenia i na etapie samego dochodzenia. Podobnie wykładnia Sądu, zgodnie z którą art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia może dostarczyć wskazówek na potrzeby wykładni jego art. 3 ust. 4, nie wprowadzając przy tym wiążącego progu, mogłaby spowodować niepewność prawną i stanowiłaby element nacisku politycznego w sprawach dumpingu. Zgodnie z taką wykładnią Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania, który podlega powierzchownej kontroli sądowej.

40 Komisja stoi na stanowisku, że zarzut ten jest bezskuteczny, a w każdym wypadku bezzasadny.

41 HBIS Serbia utrzymuje, że zarzut ten jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

42 Na wstępie należy oddalić argument Komisji dotyczący nieskutecznego charakteru niniejszego zarzutu. O ile bowiem zarzut ten dotyczy w szczególności pkt 67, 68, 73, 74 i 78–80 zaskarżonego wyroku, o tyle z argumentacji przedstawionej przez Eurofer na poparcie tego zarzutu jasno wynika, że zmierza on w rzeczywistości do zakwestionowania całości uzasadnienia tego wyroku, w którym Sąd oddalił pierwszy zarzut nieważności w zakresie, w jakim dotyczy on przesłanki przewidzianej w art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036 dotyczącej nieznacznego charakteru wielkości przywozu.

43 Co do istoty Eurofer utrzymuje zasadniczo, że Sąd oparł się na błędnej wykładni art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia w zakresie, w jakim przepisy te nie przyznają Komisji żadnych uprawnień dyskrecjonalnych na potrzeby uznania, że przywóz z Serbii w zakresie, w jakim jego wielkość przekracza 1%, jest „nieznaczny” dla celów art. 3 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia.

44 W związku z tym należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036, jeżeli przedmiotem postępowania antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu ocenia się w sposób łączny jedynie pod warunkiem, że, po pierwsze, ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom de minimis zdefiniowany w art. 9 ust. 3 tego rozporządzenia i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz po drugie, łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywożonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywożonymi a unijnym produktem podobnym.

45 Jak słusznie zauważył Sąd w pkt 51 zaskarżonego wyroku, art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia przewiduje zasadniczo trzy przesłanki, aby można było dokonać łącznej oceny przywozu z więcej niż jednego kraju, które są jednocześnie przedmiotem dochodzenia antydumpingowego, i wystarczy, aby jedna z tych trzech przesłanek nie została spełniona, aby taka ocena została wykluczona.

46 W niniejszym przypadku jedynie druga z tych przesłanek, a mianowicie ta dotycząca znacznej wielkości przywozu ma znaczenie w rozpatrywanej sprawie.

47 W pierwszej kolejności z samego brzmienia art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036 wynika, że w odniesieniu do tego warunku przepis ten nie zawiera żadnego odesłania do art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia ani do żadnego innego przepisu wspomnianego rozporządzenia.

48 Jak słusznie zauważył zatem Sąd w pkt 63 zaskarżonego wyroku, w odróżnieniu od pierwszej części art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036, który określa pierwszą przesłankę dotyczącą marginesu dumpingu, w sposób precyzyjny poprzez odesłanie do poziomu de minimis, o którym mowa w art. 9 ust. 3 tego rozporządzenia, druga część art. 3 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia nie zawiera żadnego odesłania i wymaga jedynie, aby wielkość przywozu z każdego kraju nie była „nieznaczna”, nie definiując w sposób bardziej precyzyjny tego pojęcia.

49 Wynika z tego, że w braku wyraźnego odesłania do progu 1% przewidzianego w art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 prawodawca Unii nie ustanowił wymogu, by nieznaczny charakter przywozu do celów drugiej przesłanki przewidzianej w art. 3 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia oceniać w sposób bezwzględny w świetle tego progu.

50 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 realizują różne cele w ramach procedury przewidzianej w tym rozporządzeniu.

51 Sąd słusznie orzekł w tym względzie w pkt 66 zaskarżonego wyroku, że art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia dotyczy etapu dochodzenia innego niż ten, który jest uregulowany w jego art. 3 ust. 4.

52 Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036, jeżeli próg 1% przewidziany w tym przepisie nie został osiągnięty, nie wszczyna się postępowania antydumpingowego. Wynika z tego, że przepis ten dotyczy etapu poprzedzającego wszczęcie dochodzenia.

53 Natomiast art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia dotyczy przywozu, który jest już przedmiotem dochodzenia zapoczątkowanego przez Komisję w następstwie wszczęcia postępowania zgodnie z art. 6 ust. 1 omawianego rozporządzenia.

54 W tym kontekście, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 52 opinii, o ile nie można wykluczyć, że próg 1% przewidziany w art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia może zostać uwzględniony jako próg orientacyjny w celu zbadania braku „nieznacznego” charakteru wielkości przywozu, o którym mowa w art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036, o tyle próg ten nie może jednak stanowić bezwzględnego progu, którego przekroczenie wymaga uznania, że wielkość przywozu pochodzącego z określonego państwa trzeciego „nie jest nieznaczna” w rozumieniu tego przepisu.

55 W trzeciej kolejności przyjęta przez Sąd wykładnia art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036 jest zgodna z szerokim zakresem uznania przyznanym instytucjom Unii w orzecznictwie Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków

ochrony handlowej. Uprawnienie to wynika ze złożoności sytuacji gospodarczych i politycznych, których oceny muszą dokonać te instytucje (zob. podobnie wyrok z dnia 19 września 2019 r., Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo) i odnosi się w szczególności do ustalenia istnienia szkody dla przemysłu Unii w ramach postępowania antydumpingowego (wyrok z dnia 10 lipca 2019 r., Caviro Distillerie i in./Komisja, C-345/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:589, pkt 15 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 W niniejszej sprawie, jak zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 51 opinii, o ile próg 1% przewidziany w art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036 może stanowić wskazówkę, którą sąd Unii może uwzględnić w celu przeprowadzenia kontroli ocen dokonanych przez Komisję w ramach art. 3 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia, o tyle próg ten nie może stanowić bezwzględnego progu, powyżej którego Komisja nie byłaby w stanie stwierdzić niezależnie od okoliczności, że przywóz z danego kraju będący przedmiotem dochodzenia antydumpingowego jest nieznaczny.

57 Taka wykładnia art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036 oznaczałaby bowiem pozbawienie tej instytucji swobodnego uznania przyznanego jej w tym przepisie w celu dokonania oceny nieznacznego charakteru przywozu na potrzeby dokonania łącznej oceny przywozu produktu pochodzącego z kilku państw będących jednocześnie przedmiotem dochodzeń antydumpingowych.

58 Z powyższych rozważań wynika zatem, że w pkt 67 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie orzekł, iż art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia może dostarczyć wskazówek co do nieznacznej wielkości przywozu, przy czym nie można z tego wywieść, że w ramach art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia przywóz z danego kraju, stanowiący udział w rynku przekraczający 1%, nie może zostać uznany za nieznaczny.

59 Wniosku tego nie podważają argumenty podniesione przez Eurofer na poparcie niniejszego zarzutu.

60 Przede wszystkim, jeśli chodzi o argument, zgodnie z którym dokonana przez Sąd wykładnia art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036 jest zasadniczo sprzeczna z wcześniejszą praktyką decyzyjną instytucji Unii, wystarczy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału taka praktyka decyzyjna nie może być brana pod uwagę przy dokonywaniu wykładni przepisu tego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lutego 2021 r., RFA International/Komisja, C-56/19 P, EU:C:2021:102, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).

61 Następnie, co się tyczy zgodności tej wykładni z notą wyjaśniającą, o której mowa w pkt 37 niniejszego wyroku, Sąd orzekł w pkt 77 zaskarżonego wyroku, który nie został konkretnie zakwestionowany w ramach niniejszego odwołania, że noty tej nie można uznać za „wytyczne", z których wynikałoby samoograniczenie zakresu uznania Komisji.

62 Wreszcie argumenty dotyczące tego, że wspomniana wykładnia narusza zasadę pewności prawa, również należy oddalić.

63 Po pierwsze bowiem, w świetle rozważań przedstawionych w pkt 50–54 niniejszego wyroku argument Euroferu, zgodnie z którym taka wykładnia prowadziłaby do niepewności co do wykładni progów przewidzianych w art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036, nie może zostać uwzględniony. Z drugiej strony, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 57 opinii, proponowana przez Eurofer wykładnia art. 3 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia prowadziłaby do pozbawienia

tego przepisu skuteczności (effet utile), ponieważ zgodnie z art. 5 ust. 7 wspomnianego rozporządzenia co do zasady nie wszczyna się postępowania przeciwko krajom, których przywóz stanowi mniej niż 1% udziału w rynku.

64 W świetle całości powyższych rozważań zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

65 W zarzucie drugim Eurofer utrzymuje, że ocena Sądu, zgodnie z którą wielkość przywozu z Serbii była „nieznaczna" do celów art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036, narusza prawo. Zarzut ten dotyczy pkt 81–85 zaskarżonego wyroku i dzieli się na trzy części.

66 W pierwszej części tego zarzutu Eurofer podnosi, że Sąd naruszył prawo w pkt 81–83 zaskarżonego wyroku, włączając elementy cenowe w ramach oceny „nieznacznego" charakteru wielkości przywozu, podczas gdy należało przeprowadzić jedynie ocenę ilościową wielkości przywozu.

67 Trzy elementy konieczne do dokonania łącznej oceny na podstawie art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036 zostały słusznie przypomniane w pkt 50 i 51 tego wyroku. Drugi z tych elementów dotyczy wielkości przywozu, którego „nieznaczny" charakter powinien opierać się na udziałach w rynku, a nie na cenie tego przywozu. Ta ostatnia jest przedmiotem trzeciego ze wspomnianych elementów, a rozporządzenie to wyraźnie rozróżnia między tymi dwoma aspektami. Tymczasem Sąd miałby pomylić dwa odrębne pojęcia i w konsekwencji oprzeć swoje rozumowanie co do nieznacznego charakteru wielkości przywozu na niemających znaczenia rozważaniach.

68 W części drugiej niniejszego zarzutu, podniesionej posiłkowo, Eurofer twierdzi, że w każdym razie Sąd nie zastosował prawidłowo kryteriów określonych w pkt 82 zaskarżonego wyroku, pozwalających ocenić ten nieznaczny charakter. A zatem pomijając w swojej analizie podcięcie cenowe i zaniżania cen, Komisja nie uwzględniła wszystkich istotnych dowodów, jak tego wymaga art. 3 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036. W konsekwencji Sąd naruszył prawo w pkt 83 zaskarżonego wyroku, potwierdzając stanowisko Komisji.

69 W części trzeciej tego zarzutu Eurofer utrzymuje, że Sąd popełnił również w pkt 83 i 85 zaskarżonego wyroku oczywisty błąd w ocenie i przeinaczył dowody, stwierdziwszy, że średnie ceny związane z wielkością odpowiadającą niewielkiemu udziałowi w rynku uzasadniały stwierdzenie, że wielkość rozpatrywanego przywozu była nieznaczna. Eurofer przyznaje, że średnia cena przywozu z Serbii była wyższa od średniej ceny przywozu z innych krajów. Jednakże dowody przedstawione w aktach sprawy jasno wskazują, że średnia cena jedynego serbskiego producenta jest praktycznie identyczna z ceną stosowaną przez dwóch z pozostałych eksporterów, w odniesieniu do których Komisja nałożyła cła antydumpingowe.

70 Komisja uważa, że niniejszy zarzut jest bezskuteczny i że w każdym razie każda z jego trzech części jest bezzasadna. Zdaniem Komisji trzecia z tych części zarzutu jest ponadto w części niedopuszczalna.

71 HBIS Serbia utrzymuje, że zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.

Ocena Trybunału

72 Należy stwierdzić, że jak podnosi Komisja, niniejszy zarzut jest bezskuteczny.

73 Zarzut ten ma bowiem w szczególności na celu podważenie pkt 81–84 zaskarżonego wyroku.

74 W pkt 81 tego wyroku Sąd orzekł, że Komisja mogła słusznie uznać w motywie 248 zaskarżonego rozporządzenia, że fakt, iż serbskie średnie ceny sprzedaży w okresie objętym dochodzeniem były znacznie wyższe niż średnie ceny sprzedaży czterech pozostałych państw, których dotyczy postępowanie, potwierdza to, że tego rodzaju mała wielkość przywozu nie może wyrządzić szkody przemysłowi unijnemu.

75 Prawdą jest, że w pkt 82 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że kwestia nieznacznego charakteru wielkości przywozu do celów art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia 2016/1036 nie sprowadza się do badania jedynie ilości tego przywozu, lecz obejmuje badanie jego jakości, to znaczy innych elementów wskazujących na skutki, jakie może wywołać przywóz w danej wielkości, takich jak ceny związane z tym przywozem.

76 Jednakże, jak wynika w szczególności z pkt 69 zaskarżonego wyroku, w motywie 232 spornego rozporządzenia Komisja stwierdziła zasadniczo, że wielkość przywozu z Serbii została uznana za nieznaczną na podstawie art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036, ponieważ, po pierwsze, wielkość ta była bardzo zbliżona do progu 1% przewidzianego w art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia, poniżej którego Komisja nie wszczyna dochodzenia, a po drugie, wielkość ta była znacznie niższa niż wielkość przywozu pochodzącego z każdego z czterech pozostałych państw.

77 W konsekwencji, nawet przy założeniu, że – jak twierdzi Eurofer – rozumowanie Sądu zawarte w pkt 81–84 zaskarżonego wyroku, dotyczące analizy cen związanych z omawianym przywozem, zawiera błąd lub szereg błędów co do prawa, takie błędy nie mają wpływu na ustalenie dokonane w pkt 70 i 80 tego wyroku, zgodnie z którym Komisja mogła uznać w niniejszej sprawie, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, że wielkość przywozu z Serbii była nieznaczna do celów stosowania art. 3 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036.

78 W tych okolicznościach należy oddalić wszystkie trzy części zarzutu drugiego i zarzut drugi w całości jako bezskuteczny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

79 W zarzucie trzecim Eurofer podnosi, że w pkt 109, 114, 120 i 121 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa, potwierdzając wniosek Komisji, zgodnie z którym w niniejszej sprawie „środki ochronne nie są konieczne” do celów art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

80 W części pierwszej Eurofer utrzymuje, że w pkt 114 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, orzekłszy, że szczegółowa analiza w szczególności istnienia dumpingu na podstawie art. 2 rozporządzenia 2016/1036 i istnienia szkody na podstawie art. 3 tego rozporządzenia nie zawsze jest wymagana i że zakończenie dochodzenia lub postępowania może być niezbędne w szczególności wyłącznie na podstawie marginesu dumpingu lub wielkości przywozu.

81 Eurofer podnosi, że o ile art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 nie precyzuje okoliczności, w których „środki ochronne nie są konieczne”, o tyle motyw 16 tego rozporządzenia zawiera jasne wytyczne w zakresie, w jakim wskazano w nim, że postępowanie należy zakończyć, „jeżeli dumping nie przekracza progu de minimis lub szkoda jest nieznaczna”. W tych okolicznościach Sąd błędnie uznał w pkt 114 zaskarżonego wyroku, że ocena znacznej potencjalnej szkody nie jest wymagana.

82 Artykuł 9 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036 nie ma w tym względzie znaczenia, ponieważ przewiduje on dwa „progi bezpieczeństwa”, poniżej których dwa warunki wymienione w motywie 16 tego rozporządzenia są co do zasady spełnione. Tymczasem w niniejszej sprawie przywóz serbski nie osiąga tych progów. W konsekwencji jedyną podstawą, w oparciu o którą Komisja mogła uznać, że zastosowanie środków ochronnych nie było potrzebne, było stwierdzenie nieznacznego charakteru szkody wyrządzonej przez przywóz z Serbii, co wymagałoby, aby Komisja zbadała, czy przywóz ten mógł przyczynić się do spowodowania istotnej szkody, uwzględniwszy elementy oceny przewidziane w art. 3 rozporządzenia 2016/1036.

83 W części drugiej Eurofer podnosi, że w pkt 115–121 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo i popełnił oczywisty błąd w ocenie, stwierdziwszy, że Komisja nie przekroczyła zakresu uznania przysługującego jej w ramach stosowania art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036. Zdaniem Euroferu ani wielkość przywozu z Serbii, ani średnie ceny sprzedaży nie mogły, w braku innych dowodów, uzasadniać wniosków Komisji.

84 Zatem w odniesieniu do wielkości przywozu z Serbii przekraczającego próg 1% przewidziany w art. 9 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036 w związku z art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia nie można domniemywać, że wielkość ta nie spowoduje żadnej szkody. Jeśli chodzi o zastosowanie średnich cen w przywozie, Komisja powinna była uwzględnić nie tylko te ceny, ale również ceny stosowane przez eksporterów z innych zainteresowanych państw, jak również indykatywny poziom podcięcia cenowego i zaniżania cen. Ponadto fakt, że Komisja nie uwzględniła istotnych danych, stanowi oczywisty błąd w ocenie. Ocena Komisji nie uwzględniła wysokiego marginesu dumpingu przywozu z Serbii, podczas gdy dane te były w sposób oczywisty istotne dla określenia szkodliwych skutków tego przywozu, jak wynika to z art. 3 ust. 3 tego rozporządzenia.

85 Komisja uważa, że niniejszy zarzut jest częściowo niedopuszczalny, a w każdym razie bezzasadny.

86 HBIS Serbia utrzymuje, że zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.

Ocena Trybunału

87 W pierwszej części niniejszego zarzutu Eurofer podnosi zasadniczo, że w pkt 114 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie orzekł, iż szczegółowa analiza istnienia szkody nie zawsze jest wymagana i że zakończenie dochodzenia lub postępowania może okazać się niezbędne w szczególności wyłącznie na podstawie marginesu dumpingu lub wielkości przywozu.

88 W tym względzie zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036, jeżeli środki ochronne nie są konieczne, dochodzenie lub postępowanie zostają zakończone. Z motywu 16 tego rozporządzenia wynika, że dochodzenia lub postępowanie należy zakończyć, jeżeli dumping nie przekracza progu de minimis lub szkoda jest nieznaczna.

89 W tym kontekście art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 2016/1036 przewiduje w szczególności, że w przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 5 ust. 9 tego rozporządzenia szkodę uważa się co do zasady za nieznaczną, jeżeli dany przywóz jest mniejszy od wielkości określonych w art. 5 ust. 7 tego rozporządzenia, to znaczy stanowi poniżej 1% udziału w rynku.

90 Tymczasem, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 100 opinii, art. 9 ust. 3 tego rozporządzenia nie może być interpretowany w ten sposób, że uniemożliwia on Komisji uznanie, iż szkoda spowodowana przywozem jest nieznaczna, gdy – jak w niniejszej sprawie – wielkość tego przywozu bardzo nieznacznie przekracza ten próg.

91 Z użycia przysłówka „co do zasady" wynika bowiem, że prawodawca Unii zamierzał pozostawić Komisji pewien zakres swobodnego uznania przy ocenie nieznacznego charakteru potencjalnej szkody, która mogłaby zostać spowodowana przywozem.

92 Taka wykładnia jest zgodna ze swobodnym uznaniem przyznanym instytucjom Unii w dziedzinie środków ochrony handlowej, które obejmuje, jak przypomniano w pkt 55 niniejszego wyroku, ustalenie istnienia szkody wyrządzonej przemysłowi Unii w ramach postępowania antydumpingowego.

93 W konsekwencji Komisja ma prawo uznać, że środki ochronne nie są konieczne w rozumieniu art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036, jeżeli stwierdzi, że przywóz objęty dochodzeniem przekracza próg 1%, poniżej którego szkoda spowodowana tym przywozem z państwa trzeciego jest zwykle uważana za nieznaczną, jeżeli przywóz ten pozostaje bardzo zbliżony do tego progu i gdy instytucja ta dysponuje innymi dowodami pozwalającymi potwierdzić nieznaczny charakter wspomnianego przywozu.

94 W tych okolicznościach zakres uznania, którym dysponuje Komisja, pozwala jej na zakończenie dochodzenia wyłącznie na podstawie art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036, bez konieczności ustalania, czy ten sam przywóz może wyrządzić istotną szkodę w świetle elementów przewidzianych w szczególności w art. 3 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia.

95 W świetle powyższego należy zatem oddalić pierwszą część niniejszego zarzutu jako bezzasadną.

96 W części drugiej niniejszego zarzutu Eurofer utrzymuje zasadniczo, że Sąd naruszył prawo i popełnił oczywisty błąd w ocenie w pkt 115–121 zaskarżonego wyroku, potwierdzając ustalenie Komisji, zgodnie z którym w niniejszej sprawie środki ochrony nie były konieczne.

97 Na wstępie należy odrzucić argument Komisji, zgodnie z którym ta część zarzutu jest niedopuszczalna, ponieważ dotyczy wyłącznie oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd bez wskazania jakiegokolwiek naruszenia prawa. Jak bowiem wskazał rzecznik generalny w pkt 105 opinii, w pkt 115–121 zaskarżonego wyroku, przeciwko którym skierowana jest ta część zarzutu, Sąd poczynił uwagi prawne i argumentacja Euroferu jest skierowana właśnie przeciwko nim.

98 Przede wszystkim, jeśli chodzi o argument Euroferu, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że Komisja nie przekroczyła zakresu uznania przysługującego jej w ramach stosowania art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036, należy zauważyć, że z tych samych względów co te przedstawione w pkt 91–94 niniejszego wyroku argument ten należy uznać za bezzasadny.

99 Następnie, jeśli chodzi o argument oparty na okoliczności, że w braku uwzględnienia rzekomo wysokiego marginesu dumpingu przywozu z Serbii wniosek Komisji dotyczący braku konieczności przyjęcia środków ochronnych jest dotknięty oczywistym błędem w ocenie, należy stwierdzić, że – jak słusznie orzekł Sąd w pkt 110 i 111 zaskarżonego wyroku – art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 pozostawia Komisji pewien zakres uznania, nie precyzując przy tym okoliczności, w których Komisja może uznać, że środki ochronne nie są konieczne.

100 W tych okolicznościach margines dumpingu nie stanowi istotnej okoliczności, którą Komisja powinna była koniecznie uwzględnić w celu stwierdzenia braku konieczności przyjęcia środków ochronnych.

101 W każdym razie należy stwierdzić, że na poparcie swojej argumentacji Eurofer ogranicza się do podniesienia, iż w świetle odnośnego marginesu dumpingu jest „mało prawdopodobne", by wpływ rozpatrywanego przywozu był nieznaczny, co oznacza, że nie przedstawia on żadnego konkretnego i precyzyjnego dowodu pozwalającego stwierdzić, iż Sąd powinien był uznać, że rozumowanie Komisji było obarczone oczywistym błędem w ocenie.

102 Wreszcie, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 109 opinii, należy oddalić argument dotyczący nieuwzględnienia przez Komisję danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen produktów serbskich, ponieważ argument ten sprowadza się do postawienia wymogu, wbrew temu, co orzeczono w pkt 94 niniejszego wyroku, by Komisja szczegółowo sprawdziła występowanie szkody, zanim będzie mogła zakończyć dochodzenie zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036.

103 W świetle powyższych rozważań należy oddalić drugą część zarzutu trzeciego jako bezzasadną i w konsekwencji oddalić ten zarzut w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

104 W zarzucie czwartym Eurofer utrzymuje, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa, stwierdziwszy, że Komisja nie była zobowiązana do przekazania danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen dotyczących serbskiego eksportera. Zarzut ten dotyczy pkt 135–137, 141–146 i 148 zaskarżonego wyroku i dzieli się na trzy części.

105 W części pierwszej tego zarzutu Eurofer utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, stwierdziwszy, iż prawo do obrony Euroferu nie zostało naruszone.

106 Poszanowanie prawa do obrony nie ogranicza się do zapoznania się z informacjami, na których Komisja opiera swoją argumentację, zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036, lecz obejmuje dostęp do innych istotnych elementów akt Komisji. W niniejszej sprawie dane dotyczące podcięcia cenowego i zaniżania cen stanowiły istotne informacje – pozwalające na wykazanie wpływu odnośnego przywozu – i konieczne w celu umożliwienia Euroferowi przedstawienia swojego stanowiska w kwestii, czy przywóz ten wyrządził szkodę przemysłowi Unii i czy stwierdzenie Komisji co do nieznacznego charakteru tego wpływu było prawidłowe.

107 W ramach drugiej części niniejszego zarzutu Eurofer podnosi, że Sąd naruszył prawo, orzekłszy w pkt 142 zaskarżonego wyroku, że w dochodzeniu antydumpingowym, jako przedstawiciel przemysłu unijnego, nie może on powoływać się na wymogi wynikające z prawa do obrony. Wniosek ten nie ma jakiejkolwiek podstawy prawnej i nie znajduje żadnego oparcia w orzecznictwie Trybunału i Sądu.

108 W części trzeciej tego zarzutu Eurofer utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, stwierdziwszy w pkt 146 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie naruszyła zasady dobrej administracji ustanowionej w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Gdyby zarzuty drugi lub trzeci odwołania zostały uwzględnione, należałoby również uwzględnić argumenty Euroferu dotyczące naruszenia zasady dobrej administracji. Ponadto Eurofer uważa, że Sąd naruszył prawo w pkt 148 zaskarżonego wyroku, nie nakazawszy Komisji przedstawienia dowodów dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen.

109 Komisja i HBIS Serbia utrzymują, że czwarty zarzut odwołania jest w części bezzasadny, a w części bezskuteczny.

Ocena Trybunału

110 Zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 strony wymienione w ust. 1 tego artykułu, do których należą reprezentatywne stowarzyszenie, takie jak Eurofer, mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone zakończenie dochodzenia lub postępowania bez zastosowania środków.

111 Należy stwierdzić, że trzy części niniejszego zarzutu opierają się na założeniu, że dane dotyczące podcięcia cenowego i zaniżania cen stanowiły dane, które Komisja powinna była uwzględnić w celu zastosowania art. 3 ust. 4 lit. a) i art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036.

112 Tymczasem, jak wynika z analizy drugiego zarzutu odwołania, Sąd prawidłowo orzekł, że Komisja podjęła słuszną decyzję o zakończeniu postępowania dotyczącego przywozu z Serbii wyłącznie na podstawie wielkości przywozu i danych dotyczących średnich cen sprzedaży, bez konieczności analizowania danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen.

113 W konsekwencji Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 137 zaskarżonego wyroku, że zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 Eurofer został poinformowany o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zalecić zakończenie postępowania dotyczącego przywozu z Serbii bez zastosowania środków, że miał on możliwość przedstawienia w skuteczny sposób swojego stanowiska oraz że jego prawo do obrony było w związku z tym w niniejszej sprawie przestrzegane.

114 Z tych samych względów Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 146 zaskarżonego wyroku, że Komisja zbadała wszystkie istotne okoliczności sprawy i że w związku z tym nie naruszyła zasady dobrej administracji. Ponadto Eurofer nie może opierać swej argumentacji na fakcie, że w pkt 148 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił jego wniosek o przedstawienie danych dotyczących marginesów podcięcia cenowego i zaniżania cen w odniesieniu do Republiki Serbii.

115 W tych okolicznościach, bez konieczności wypowiadania się w kwestii, czy w odniesieniu do przestrzegania prawa do obrony w postępowaniach obejmujących dochodzenia antydumpingowe należy dokonać rozróżnienia pomiędzy Euroferem a przedsiębiorstwami, na które może zostać nałożona kara lub cło antydumpingowe, zarzut czwarty należy oddalić jako bezzasadny.

116 W świetle powyższych rozważań, ponieważ żaden z zarzutów niniejszego odwołania nie został uwzględniony, należy oddalić odwołanie w całości, bez konieczności orzekania w przedmiocie argumentów Komisji dotyczących niedopuszczalności skargi w pierwszej instancji.

W przedmiocie kosztów

117 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Artykuł 138 § 1 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tegoż regulaminu stanowi, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

118 Ponieważ Komisja i HBIS Serbia wniosły o obciążenie Euroferu kosztami postępowania, a Eurofer przegrał sprawę, należy obciążyć to stowarzyszenie, poza jego własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Komisję i HBIS Serbia.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL, pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade.

Podpisy